No. 115. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 24 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— De berigten uit Napels zijn gewigtig. Sicilie schijnt overal door benden van opstand bezocht te zijn. In Kalabrie zijn de opstandelingen, ten getale van 5000, goed uitgerust en georganiseerd en staan onder bevel van de broeders *Romeo de San Stephans.* De regering is zeer beducht voor de getrouwheid der troepen, die zij daar heen gezonden heeft. De wet omtrent de verdachte personen, welke door den minister van politie, *del Carretto*, in werking is gesteld, baart alom groote ongerustheid, daar alle familien telkens vreezen leden uit haar midden, zonder onderscheid van ouderdom, te zien wegrukken.

— Een brief uit Napels, voorkomende in de *Nouvellist de Marseille* schijnt het reeds vroeger verspreide gerucht te bevestigen, dat de Napelsche regering, zonder eenigen vorm van proces, al de gevangenen, die in den opstand op Sicilie gevat werden, deed doodschieten.

DUITSCHLAND.

— Men schrijft uit Berlijn aan de *Deutsche Brüsseler Zeitung*:

Gij hebt in uw blad reeds gesproken over de omkoopbaarheid, welke aan 't Pruissische hof, in de ministerien onder *Frederik Willem II* heerschte. Abbé *Siéyes*, Fransch gezant te Berlijn (1794 enz.), had zijne kreaturen in menigte gekocht. Pruissens ondergang was, zoo als *Schlosser* zegt, de besluiteloosheid des Konings en het verderfelijke klaverblad in de tijden der gravin *Lichtenau* (maîtresse des Konings): de minister *Haugwitz*, de kabinets-secretaris *Lombard* en de graaf *Luchesini.*

Ook onder *Frederik Willem III*, vader van den tegenwoordigen Koning, had dit omkoopbare tris nog eenen ontzaggelijken invloed. Het waren bezoldigde agenten, van Frankrijk zoo als men nog heden ten dage dergelijke, ook Russische en Oostenrijksche, hier in de voornaamste plaatsen vindt. Graaf *Bresson*, als gezant van *Louis Philippe*, had deze voorname en mindere spionage zeer veelzijdig georganiseerd. Tot zijne hoofdagenten behoorde ook de heer *Philipsborn*, legatie-raad in 't ministerie van buitenlandsche zaken, hetwelk den heer *von Werther*, toen hij minister werd, ook niet onbekend is gebleven. Onder de hofbedienden had zich de Fransche policie ook creaturen weten te verschaffen, als eenen kamerdienaar van den prins van Pruissen, den thans overledenen jood *Meyer*, den voormaligen Franschen tooneel-directeur *Delcourt* enz. De heer *von Rochow* kende deze Fransche policie zeer goed, maar het net was fijn gesponnen en goed vastgehaakt.

Ook te Parijs leenen zich Duitschers tot agenten der Fransche policie, en een zekere *Friedlander* uit Breslau, thans daar voordeelig gehuwd en in spoorweg-actien eenige malen een gelukkig speculant, werd voor eenige jaren, benevens zijne cijfers te Berlijn gearresteerd en overtuigd van meerdere autoriteiten, den hertog *Descazes*, den graaf *Molé* en ook de Russische en Oostenrijksche regering te dienen. Men liet den onbeduidenden duivel loopen, daar hij ontdekt was, zoo kon hij ook niet langer gevaarlijk zijn.

Aan het Pruissische gezantschap te Parijs bragt hij te gelijker tijd de correspondentie van Parijsche Polen met het Groothertogdom Posen, zoo als de toenmalige gezant graaf *Arnim*, de oude correspondentie van den markies *von Lachesinit* over.

Daar deze ellendeling nog te Breslau leeft, en ook daar, tegenover Polen en patriotten, ligt tegen geldelijke belooning zich zou kunnen laten gebruiken, zoo geloof ik, voor dit sujet alle eerlijke lieden te moeten waarschuwen.

— Brieven uit Konstantinopel melden de verbreiding der cholera in Rostof, Marianopel en meer andere russische steden. Te Rostof overleden binnen drie weken 2000 menschen; de stad telt ongeveer 8000 inwoners. Hare verschijning bragt zulk een schrik te weeg, dat op den geheelen weg van Rostof tot Orleans geen postpaarden te krijgen waren, om dat alles gevlugt was. De raad van quarantaine te Konstantinopel heeft bevolen, dat alle schepen uit de Zwarte Zee aan eene strenge quarantaine zouden onderworpen worden, hoewel dit bij de bekende turksche langzaamheid weinig baten zal.

RUSLAND.

PETERSBURG, den 9. September. Onze stad werd eergisteren door den hevigsten stormwind en regen, welke de oudste menschen zich herinneren kunnen, geteisterd. Het regende 48 uren achtereen, terwijl de wind met ongeloofelijk geweld bleef waaijen. Meer dan 400 huizen werden door dezen storm vernield, en er was zelfs een oogenblik, waarin men voor het behoud van de geheele stad vreesde, terwijl menig bijgeloovig mensch dacht, dat het einde der wereld nabij was.

ENGELAND.

— Volgens brieven uit Dublin, maakt de koorts aldaar schrikbarende verwoestingen, terwijl de daling der temperatuur, in plaats van de epidemie tegen te houden, haar slechts een ernstiger karakter schijnt te geven. De wederinstortingen zijn vooral aanzienlijk in getal. De behoefte en de vochtigheid tasten de beter-wordenden op nieuw aan, en daardoor is er geene ruimte meer, om de zieken behoorlijk op te nemen, zoodat men thans nieuwe schuren bouwen moet, ter opneming van een 700 tal lijders meer.

— Te midden der ernstige gebeurtenissen, welke den keizer van China door de tegenwoordigheid der Engelschen in zijne staten bezig houden, heeft de keizer, echter, in de maand Mei. jl. een besluit uitgevaardigd, waaruit blijkt, hoeveel gewigts men, in dit zonderlinge land, aan de etiquette hecht. Men weet, dat de keizer, op ongeveer 3 mijlen van Pekin, een prachtig kasteel bezit, dat in zich al de wonderen van het Oosten bevat. Om van de stad naar het kasteel te gaan, heeft men een bijzonderen weg gemaakt, welke de heilige weg genoemd wordt, en die aan beide zijden met gouden rails belegd is, waarover het keizerlijke rijtuig, door twee paarden getrokken, met de grootste snelheid heenrolt. De strengste straffen zijn bepaald voor hem, die op dit geheiligde pad zijnen voet durft zetten. Bij een besluit, hierboven genoemd, heeft echter de keizer thans de prinsen zijner familie en zijne ministers, wanneer deze zich naar zijnen persoon begeven, het verlof gegeven, om op dien heiligen weg te wandelen, maar dan moeten zij dien, met bloote voeten, ongedekten hoofde en achteruitloopende afleggen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 17. September. Dezer dagen is hier eene oude jufvrouw gestorven, wier gierigheid alom berucht was. Zij was zelfs zoo ontbloot van alles, dat een gebuur een laken moest leenen, om haar in hetzelve te begraven. Daar zij geene directe erfgenamen had, verzegelde de justitie alles in het belang der collateralen. Reeds dadelijk vond men in eenen ouden koffer, onder de steenen vloer van den keuken verborgen, eene som van 40,000 franken en daarna vond men nog op onderscheidene andere plaatsen eene som van 110,000 franken.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 20. September. De verkiezingen, die in de stad en daarbuiten hebben plaats gehad, bewijzen, wat eene vereeniging van enkele vrienden vermag, als zij met gezamenlijke pogingen werkt tot één doel.

De kandidaten van het *Handelsblad* zijn allen met eene overgroote meerderheid tot kiezers benoemd. Hoe is het daarin geslaagd? Door de medewerking van de Amstel-Societeit.

De Amstel-Societeit is eene vereeniging van vrienden, die, wanneer het pas geeft, onderling spreken over de politieke aangelegenheden van den dag, om zoo veel mogelijk tot eenheid van denkwijze te komen, en daardoor tot eenheid van handeling. Zij is overigens eene societeit gelijk elke andere, maar die zich behalve gezellig onderhoud, ook de behartiging van 's lands belangen heeft ten doel gesteld door vriendelijke wisseling van denkbeelden. Is het mogelijk iets eenvoudiger aan te vangen?

En vergelijk nu den invloed, door zulke eene enkele schijnbaar onbeduidende societeit gegeven met de resultaten, die zij heeft bekomen; en gij zult begrijpen, wat het zegt, *eendragt maakt magt.*

De societeit heeft onmiddellijk vertakkingen erlangd in verscheidene groote steden, waar zij zich hebben gevestigd, wederom zoo eenvoudig mogelijk, en zonder eenige de minste vertooning te maken. En overal, waar zij zich hebben opgeworpen, is bij de verkiezingen eenig politiek leven ontstaan; een strijd, die kalm en bedaard, maar toch met ernst en belangstelling is gevoerd, en ten einde is geloopen met eene wezenlijk groote overwinning voor de leden van de societeit.

Te dezer stede, bij voorbeeld, hebben hare candidaten eene zoo overgroote meerderheid van stemmen behaald, dat de digtst bijkomende candidaat door anderen voorgesteld, in vergelijking met den eersten van het *Handelsblad*, meer dan duizend stemmen minder heeft bekomen.

Ziedaar wat de vereeniging van eenige betrekkelijk weinigen zonder buitengewone werkzaamheden te verrigten, zonder zich eenigen last te veroorzaken, gemakkelijk en als van zelf heeft uitgewerkt. *Eendragt maakt magt.*

GRONINGEN, den 20. September. Ten bewijze, dat het geloof aan toovenaars en hekserijen, zelfs in de schijnbaar meest beschaafde en verlichte gedeelten dezer provincie, niet is uitgeroeid, kan, onder anderen, het navolgende dienen:

In den morgen van den 8. Mei ll. vervoegden zich ten huize van *Roelf Luppes van Dyk*, arbeider te Beerta, een vreemdeling, die, onder voorwendsel van zijne tabakspijp te willen aansteken, met de huisgenooten een gesprek aanknoopte, en van dezelve vernomen hebbende, dat het dochtertje van genoemden *van Dyk* sedert lang in een' ziekelijken toestand verkeerde, te kennen gaf, dat hij haar wel zoude kunnen genezen, en dat het hem voorkwam, dat zij behekst was. — Op zijn verzoek, stelde men hem een' linnen draad ter hand, dien hij het kind op de borst legde en ten deele om den hals van hetzelve wond; — daarna deed hij door de ouders van het kind knoopen in dien draad leggen, en vervolgens denzelven in stukken hebbende gesneden, legde hij dien te zamen gevouwen in de hand van het zieke meisje en deed toen door den vader de hand van het kind in de zijne sluiten. — De vreemdeling, na zich daarop, gedurende eene wijle tijds, te hebben verwijderd, nam bij zijne terugkomst den draad wederom uit de hand van het meisje, als wanneer tot groote verwondering der omstanders, bleek, dat al de knoopen uit den draad waren verdwenen, waardoor de ouders der lijderes het volkomenste vertrouwen op het geneeskundig vermogen des vreemden bezoekers opvatteden. Na verloop van eenige oogenblikken verzocht deze om een ei, een' vrouwen rok en een' zakdoek, en dezelve bekomen hebbende wikkelde hij die in elkander en legde dezelve alzoo onder het hoofd van het zieke kind. Den volgende morgen nam de vreemdeling den rok en zakdoek weder uit elkander, roerde het ei, 't welk daarin was gewikkeld geweest, even met een stokje aan en deed hetzelve vervolgens door den vader in stukken breken, als wanneer daarbij eene pad te voorschijn kwam, waardoor het geloof der ouderen, dat hun kind werkelijk was behekst, en tevens hun vertrouwen op den vreemde nog al meer werd versterkt. Ten gevolge daarvan stelden zij hem op zijne aanvrage den gebezigden rok en zakdoek, benevens nog een vijfstuiverstuk gereedelijk en zonder eenigen argwaan ter hand, terwijl bij hun beloofde, dat hij die goederen nu moest medenemen, om de algeheele genezing van het kind te bewerkstelligen, 't welk, volgens zijne toezegging, na verloop van negen weken, volkomen hersteld zoude zijn. De vreemdeling is daarop vertrokken; en men heeft, na dien tijd, nog van hemzelven, noch van de door hem mede-

GESCHIEDENIS VAN EEN DIEF.

—

Tegen het einde van September 18... had een jongeling, dien wij Sylvio zullen noemen, leerling aan het gymnasium te B.... in Neder-Languedoc, zich de weinige vacantiedagen, die hem voor het wederaanvangen der studie nog overbleven, ten nutte makende, de stad en de vlakte verlaten, om een uitstapje in het gebergte van het arrondissement te ondernemen. Sylvio was niet alleen vertrokken, maar hij had al spoedig zijn gids achtergelaten in het dorp G...., een der aanzienlijkste in die omstreek, en op een morgen, niettegenstaande alles wat men destijds van de stoutmoedigheid en de listen van een zekeren gaauwdief, Bastien genaamd, al vertelde, had hij zich, zonder eenigen medgezel, boven in het gebergte gewaagd. De dag scheen overheerlijk te zullen zijn. Het groen van het woud, in welks midden zich de priorie van Cassan, een oud lustkasteel van de eerwaardige vaderen van den H. Jacobus, verheft, prонkte nog in al deszelfs frischheid, in al deszelfs weelderigen bloei, niettegenstaande de buitengewone zomerhitte. Sylvio was echter dit gedeelte van het bosch, hetwelk de wandelaars van het dorp gewoonlijk bezoeken, reeds lang doorgetrokken; hij ging in het wild verder, met een opengeslagen boek in de hand, zich regts of links wendende, al naardat zich eenig voetpad aan hem voordeed, toen hij eensklaps uit zijne droomerij gewekt werd, daar hij zich, op eene gebiedende wijze hoorde toeroepen:

— Halt! sta!

Hij keerde zich onmiddellijk om, en bemerkte op twintig schreden afstands, onder een boom, een man met een schietgeweer gewapend, die op hem aanlegde. De toestand was hagchelijk. Wat wilde men van hem? Klaarblijkelijk niets goeds. En geene levende ziel in den omtrek! Zelfs in de verte geen enkel gedruisch, dat hem naderende hulp kon doen verwachten!' Sylvio had den tijd nog niet gehad deze opmerkingen te maken, of de onbekende kwam schielijk op hem aan, zonder een woord te spreken, maar altijd den loop van het geweer op zijne borst gerigt houdende. Naarmate hij naderde, nam Sylvio met een snellen blik zijne kleeding en zijn voorkomen op en dit deed zijne vrees allengskens in vertrouwen overgaan.

De onbekende was inderdaad een schoon jong mensch, met een wel is waar weinig zachtaardig uitzigt, maar waarin veel meer die rondborstige ruwheid, die men bij de landlieden opmerkt, dan de weinig goeds voorspellende barschheid, die de gelaatstrekken van den struikroover kenmerkt, te lezen lag. Zijne kleederen, zoowel als zijn linnengoed verrieden eene zekere soort van zucht naar gemak: - eene complete jagersuitrusting, knapzak, weitasch, groote schoenen met spijkers, lederen slopkousen, nankinsche rok, een groote wit vilten hoed, welks rand van onderen groen was en eindelijk den vervaarlijken speurhond niet te vergeten, die al springende en snuffelende voor hem uitliep.

- Hola! wie zijt gij? Wat wilt gij? zeide Sylvio een weinig gerust gesteld tot hem, toen hij, nader gekomen, een gesprek met hem kon aanknoopen, en den loop van zijn geweer een weinig opgeheven had.

- Op mijn woord! Gij hebt wel gedaan, geen stap verder te doen, antwoordde de onbekende; eene beweging, eene schrede voorwaarts, en gij waart des doods geweest!

En terwijl hem Sylvio met de oogen volgde, toonde hij hem, de digt ineen gegroeide doornstruiken en klimop met den kolf van zijn geweer verwijderende, langs het voetpad, onder zijne voeten, eene opening tusschen twee rotsen, geheel met mos bedekt, eene soort van afgrond, in den vorm van eenen trechter, op welks bodem eene bron bruiste.

- Zekerlijk, gij behoort niet in het dorp te huis, voegde hij er bij, anders zoudt gij weten, dat men in het geheel niet door lektuur behoort afgetrokken te zijn, als men zich op deze afhelling, in de nabijheid van de diamantengrot waagt.

- O, mijn God! riep Sylvio uit, geheel van zijn stuk op het zien van het gevaar, waaraan hij ontsnapt was, welk een dank ben ik u niet verschuldigd, mijnheer! Nu begrijp ik waarom gij op mij bleef aanleggen, totdat het u mogelijk was mij eene verklaring te geven..... En ik, ik moet het u bekennen, hield u voor..... een dief, voor dien verschrikkelijken Bastien, van wien men overal in het rond zoo veel hoort!

- Bastien? ik..... dat ben ik, mijnheer!

- Gij?

- Om u te dienen, zoo als gij ziet! antwoordde de vreemdeling glimlagchende en zoo gerust mogelijk.

- Wat zegt gij, stotterde de scholier, schier buiten zichzelven van verbazing.

- In eigen persoon, herhaalde Bastien, want hij was het inderdaad.

- De drommel! hernam Sylvio, wiens vrees op nieuw opgewekt werd, wel niet zoo erg als de eerste maal, maar toch hevig genoeg dat hij, uit het veld geslagen door de koelbloedigheid van Bastien, zoo spoedig mogelijk het gesprek zocht te doen ophouden. In allen gevalle, de dienst, die gij mij bewezen hebt, verdient eene belooning. Ongelukkiglijk zal u datgene, wat ik bezit, weinig genoeg toeschijnen, mijnheer Bastien; maar, op

genomene goederen iets hoegenaamd meer kunnen te weten komen.

Zekere *Friederich Wilhelm Blumstein*, oud 56 jaren, van beroep blaauwverwer, herkomstig uit Hessenkassel, zonder vaste woonplaats, onder verdenking geraakt van de bedrijver te zijn van voorzeide opligting, heeft, te dier zake, heden voor het provinciaal geregtshof, regt doende in hooger beroep van correctionele zaken, teregt gestaan, doch is bij gebreke van een voldoend regterlijk en overtuigend bewijs der identiteit des daders van het hem als voren te laste gelegde feit vrijgesproken.

— Naar men verneemt moet er in de provinciën Friesland en Groningen weder eene bedenkelijke gisting heerschen, en zouden er in eerstgenoemde provincie op nieuw onlusten hebben plaats gehad, ten gevolge der duurte van de levensmiddelen.

Men wilde dat er eene batterij rijdende artillerie en nog een escadron dragonders bevel hadden ontvangen, dadelijk naar Leeuwarden op te rukken.

— Uit Blokzijl deelde men kortelings een berigt mede, dat zekere *R. W. v. Beek*, uit Noord-Amerika terug kwam, terwijl zijne vrouw en kinderen van Steenwijkerwold derwaarts waren vertrokken. Thans schrijft men, dat deze laatsten zich nog te Hellevoetsluis bevinden, aan boord van de *Maria Magdalena*, welke door tegenwind is opgehouden, en dat gemelde *v. Beek* nog passage op het zelfde schip heeft bekomen en met zijne familie naar Noord-Amerika zal vertrekken.

☛ Naar wij vernemen zijn bij besluit van 11. dezer in dienst gesteld, de brik *de Pyl*, komm. kapt.-luit. *Sieffens*; de schoener *Schorpioen*, luitenant 1e klasse *Wachendorff van Ryn*, beide schepen bestemd naar West-Indiën, en de brik *Ambon*, luit. 1e klasse *P. Dibbetz*, naar Oost-Indië gedestineerd.

MENGELINGEN.

Overal beweging en vooruitgang.

Het is niet enkel in Nederland, dat hervorming, herziening zijner staatsinrigting aan de orde van den dag is, — in geheel Europa doet zich de behoefte gevoelen om de grondslagen van den staat aan de denkbeelden van onzen tijd te doen beantwoorden. De Fransche omwenteling heeft een fakkel ontstoken, welker licht men voor een tijd verbergen, maar niet uitdooven kan. Vorsten en volken, al is het op ongelijke wijs, vallen zich, naar eene nieuwe orde van zaken voortgesleept, af; waar deze reeds aangevangen heeft, poogt men haar meer en meer te volmaken. In het noorden en in het zuiden, overal zoekt men zich van de oude banden te bevrijden en een nieuw leven te beginnen.

In Zweden verwacht men, dat de volgende rijksdag over eene nieuwe constitutie zal te beraadslagen hebben. In dit eigen jaar zagen wij Pruissen eenen belangrijken stap tot de gewenschte hervorming doen. De koning zelf, hoewel hij het zich zocht te verbloemen, voelde zich gedwongen, aan het volk een deel in de regering des lands in te ruimen.

In het zuiden zien wij een moedig en bekwaam vorst den weg der hervorming inslaan. De paus stelt zich aan het hoofd der beweging en wekt daardoor in Italië eene kracht, welke de absolute vorsten, vooral Oostenrijk, met schrik vervult.

Met drift heeft daarom dit land gebruik gemaakt van de vergunning, het bij artikel 103 der Weener congresacte verleend, om bezetting te leggen in de plaatsen Ferrara en Commachio. Het heeft zich daarbij niet bepaald, maar dit regt in eene uitgestrektheid uitgeoefend, welke zeker niet in de bedoelingen van het traktaat lag. Het heeft de stad, hoewel in volle rust, door gewapende patroeljes doen doorkruisen en de pauselijke wachtposten genoodzaakt hunne plaats voor Oostenrijksche troepen te ruimen. Zoo het gedacht heeft, het hoofd van den kerkelijken staat vrees aan te jagen, heeft het gedwaald en is reeds dadelijk op de fermiteit van den aldaar besturenden kardinaal, wiens herhaald protest toont, dat bestuurders van den kerkelijken staat, bewust van den steun, welken zij zich in de publieke opinie verwekt hebben, geene inbreuk op de onafhankelijkheid van hun land zullen gedoogen. Hun gedrag schijnt, volgens de laatste berigten, Oostenrijk ook eenigzins tot nadenken te hebben gebragt. Van 's pausen zijde heeft men het oordeel der Europische kabinetten ingeroepen: een oordeel, hetwelk hij veilig kan afwachten.

Van Oostenrijk heeft Italië niets te verwachten. Sedert lang heeft het door alle middelen het opkomen van constitutionele vormen trachten te beletten. Het heeft altijd zijne troepen gereed gehad ter ondersteuning der legitimiteit der vorsten tegen het regt en de vrijheid der volken. In het vorig jaar heeft de moord, aan Krakau gepleegd, zijne wenschen op nieuw in het licht gesteld. Maar weinig doorzigt zou het kabinet van Weenen verraden, indien het geloofde, de vervulling eener algemeen gevoelde behoefte door bajonetten op den duur te kunnen verhinderen.

Tot nu toe waren het in Italië de volken, die tegen den zin hunner vorsten liberale instellingen trachtteden in te voeren. Het ontbrak daardoor Oostenrijk nimmer aan eene aanleiding, met zijne legers de vrijheid in hare geboorte te verstikken. Het gevoelt nu, echter, dat haar dit voorwendsel ontbreken zal, nu de vorsten zelven het voorbeeld geven, niet enkel *voor*, maar *met* het volk te willen regeren; nu het de vorsten zijn, welke inzien, dat op den weg der constitutionaliteit hunne kroon vaster zit dan op dien der volstrekte oppermagt. Het ziet het spook, door welks schrikbeeld het zoo lang beangstigd werd, in werkelijkheid overgaan.

Hoezeer alle vorsten gevoelen, dat het tegenwoordige niet te behouden is, eene andere orde van zaken aanstaande is, blijkt, wanneer wij zien, hoe zelfs de achterlijksten langs den eenen of den anderen weg zich het volk trachten gunstig te maken. Zoo deelden wij onlangs het besluit mede, waarbij de koning van Napels verscheidene belastingen afschaft. Hoe wenschelijk het ook ware, dat dit voorbeeld overal, en vooral bij ons, navolging vond, indien hij gehoopt heeft daarmede zijn volk van eene verbeterde staatsinrigting, waarbij het deel in de regering verkrijgt, te doen afzien, heeft hij zeer buiten den waard gerekend. Wanneer volken eenmaal de behoefte aan vrijheid en vooruitgang gevoeld hebben, laten zij zich dit niet voor goud of zilver afkoopen. Zoodanige vrijstelling kan op hen slechts een voorbijgaanden indruk hebben, en geen wonder, dat de dagbladen mededeelen, hoe de Napelsche bevolking niet te vreden is met de vermindering van belastingen; dat zij meer en meer willen, dat hun vorst het voorbeeld des pausen zal volgen; dat hij eene constitutie aan zijn rijk zal geven. Vorsten en ministeriële dagbladen mogen dit ondankbaarheid noemen, — het bewijst, dat de volken gevoelen, hoogere dan bloot materiële behoeften te hebben.

Overal zien wij iets doen om aan de regtmatige wenschen der volkeren genoegen te geven. Zelfs de conservatieve regenten trachten zich hunne gunst te verwerven. Zoo zij niet hervormen, zij verminderen de lasten, welke op het volk drukken. En terwijl dit rondom ons gebeurt, verklaren bij ons de ministers geene noodzakelijkheid tot verbetering te zien, en zeggen zij bij herhaling, dat het volk geenszins te zwaar belast is; dat het dit vroeger zwaarder was, en, in plaats van belastingen af te schaffen, drijven zij die door allerlei middelen op. En de vertegenwoordiging blijft bedaard standvastig de begrootingen in te willigen, en jaar in jaar uit te wachten en uit te kijken naar de gunsten en *weldaden* der kroon welke deze het plan niet heeft te schenken.

(*Arnh. C.*)

ADVERTENTIEN.

ONDERTROUWD:

H. F. J. MAHUTTE
EN
J. WIBAUT.

VLISSINGEN, den 21. September 1847.

§ § Heden werd, bij vernieuwing, op het onver-
§ wachts, mijn hart wederom eene bloedende wond toegebragt, door het overlijden van mijn zeer geliefd eenig Dochtertje, *MARIA CORNELIA*, in den bloeijenden ouderdom van *zes jaren en vier maanden*, aan de gevolgen eener ernstige ziekte van slechts weinige dagen.

VLISSINGEN, den 22. September 1847. J. LOOIS, Az.

Vrienden en Begunstigers, zoo binnen als buiten deze Stad, gelieven deze eenige ook als bijzondere kennisgeving aan te merken.

ONOVERTREFFELIJKE

SCHEIKUNDIGE BEWERKING.

Middelburg. — Blaauwendijk.

De Heeren *LYSEN* en Compie hebben de eer het geacht publiek te berigten, dat zij in deze gemeente een werktuig ingerigt hebben, waarvan zij zich bedienen om de **OUDSTE EN BESCHADIGSTE PLUIMEN** te vernieuwen, die aldus hetzelfde voordeel als de nieuwe aanbrengen.

Dit middel vernietigd alle insecten die aan de Pluimen nadeelig zijn, als ook het stof en de kwade geuren die uit sommige ziekten voortspruiten en dikwijls tot onpasselijkheden, waarvan de oorzaak onbekend is, aanleiding geven.

De Pluimen, door kwade uitdampingen geel geworden zijnde, maken wij wit en krachtig, en verschaffen hun een behoud voor vele jaren.

Sommige werklieden, die wij sedert onze komst uit Belgie in dienst gehad hebben, gelooven, na ons te hebben zien werken, de zamenstelling van onze werkingen tot het ontvetten ontdekt te hebben, en door in eene soort van ketel, welke zij *appareil* noemen, water te gebruiken, denken zij alzoo ook werkhuizen te kunnen inrigten; anderen gelooven dat men de Pluimen al ziftende geheel en al kan zuiveren; deze personen bedriegen zich of trachten het publiek te bedriegen; dit middel scheidt slechts de zwaarste stof, maar men kan er het vet en de vuile reuken, welke door het zweeten veroorzaakt zijn, niet door wegnemen. De Pluimen aldus bewerkt, worden den roof eener soort van wormen, die men *motten* noemt, die dezelve doorkruipen en tot stukjes brengen. Eene andere nog grootere onaangenaamheid welke deze manier van doen bijbrengt, is den damp welke de Pluimen Bedden, die van vet doortrokken zijn, uitwasemen, aan diegene die er zich van bedienen, en aanleiding geven tot zware hoofdpijnen en andere ziekten.

De nieuwe en levende Pluimen vereischen bijzonder onze bewerking van ontvetten.

Van deze bewerking tot behoud der Pluimen tegen de *motten*, welke tot heden nog onbekend was, zijn wij de *eenigste bezitters*.

Wij hebben ook een bijzonder stelsel om de **WOLLEN MATRASSEN TE ZUIVEREN**, door hetwelk wij dezelve geheel schoon maken en ontvetten.

Door onze bewerking alleen; kan men tegen het verderf behouden, de Matrassen welke door *motten*, die men nooit heeft kunnen verdelgen, worden opgegeten. Wij raden de liefhebbers der zuiverheid aan om er de proef van te nemen, al ware het maar met eene hoofdpeluwe of een hoofdkussen; dan zullen zij er door ondervinding over weten te oordeelen.

Wij belasten ons de Pluimen op zulk eene wijze te doen openspreiden, dat men van vier Bedden, er vijf zal bekomen, welke zachter en meer opgevuld zullen zijn dan of zij van nieuwe Pluimen worden bereid.

Het Beddegoed dat men 's morgens afhaalt, zal 's avonds terug gebragt worden. Ook belasten wij ons van uit drie Bedden eene schoone Dons te trekken, zonder dezelve daardoor eenigzins te beschadigen.

Tot gerustheid der personen die ons te werk stellen, verzoeken wij hen, ons te komen zien werken, in ons werkhuis, ten huize van *JACOBUS SCHIETDEKAT*, op den Blaauwendijk.

MIDDELBURG, September 1847. HENRI LYZEN.

TARIEF ONZER PRIJZEN.

Per Bed, ƒ 3,50; per Hoofdpeluwe, ƒ 1,25; twee Hoofdkussens, ƒ 1,50; per Matras ƒ 2,50.

Het wasschen der Linnens daar niet onder begrepen.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. September. Sedert den 21. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

l'Arsène, J. Arynout, Havre, rijst; la Reine, J. R. Jansen, Hull, stukgoed; Heinrich Georg, D. H. Dade, Riga, hout; Aegir, G. R. Niklin, Livorno, stukgoed; the John, W. Clark, Ipswich, tarwe; Frederich Frantz, Riga, ballast; le jeune Jean, E. Muijs, Schiedam, gedisteleerd.

Voor Vlissingen bestemd:

Frederich, J. Casper, Sunderland, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Heinrika, H. Luock, Hamburg, die Brüderliebe, W. G. Plumer, Bergen, beide stukgoed; Peter en Sophia, M. M. Lunden, Noorwegen, de Active, S. P. Thompson, New-Castle, the Engle, J. Bateman, Londen, alle ballast.

Van Vlissingen gezeild:

The Mary, J. E. Sharp, ballast, Sunderland.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

23 September 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846) .	f 14.50	Z. Gr. Erwten . . .	f 11.00
N. dito dito . . .	- 11 75	W. Witte dito . . .	-
O. W. Tarwe (1846) .	- 17.00	Z. Paardenboonen . .	-
Nieuwe W. dito . . .	- 12.00	W. Koolzaad . . .	- 11.50
N. Z. Rogge . . .	- 8.25	Zomer dito . . .	-
Vreemde dito . . .	-	Gort No. 5 . . .	- 18.00
Winter garst . . .	- 6.25	„ „ 2 . . .	- 16.00
Zomergarst . . .	- 6.00	„ „ 1 . . .	- 14.00
Haver . . .	-	Raapolie . . .	f 38.50 p. v.
Boekweit (Vreemde)	- 7.40	Patentolie . . .	- 40.50 -
W. Witteboonen . .	- 11.25	Lijnolie . . .	- 37.00 -
Dito Bruineboonen .	- 12.00	Lijnkoeken f . .	de 104 st.
W. Paardenboonen .	- 7.00	Raapkoeken . . .	- -
N. W. Gr. Erwten .	- 11 25		

mijn woord van eer! daar is alles wat ik heb, ging hij voort, terwijl hij zijne beurs, waarin eenige vijffrankstukken rammelden, uit zijn zak haalde.

– O, laat dat maar, vraagt men u ergens om, zeg? vroeg de bandiet.

Vervolgens zijn knapzak afnemende, en zich bij Sylvio in het gras nederzettende, ging hij voort:

– Hebt gij honger? wilt gij niet ontbijten?

– Met u? vroeg Sylvio.

– Met wien anders? Sakkerloot! geene komplimenten! riep hij opstuivende.

Op dit gezegde haalde hij uit zijn knapzak een brood, wat prei, zout, kaas en eene flesch wijn in teentjes gevlochten, voor den dag en ontkurkte zijne flesch.

– Op uwe gezondheid! zeide hij, dezelve aan den mond brengende om aldus te drinken.

Hierop reikte hij de flesch aan Sylvio toe, die, door een onbeschrijfelijk gevoel overmeesterd, gemeenzaam plaats naast hem genomen had. Maar de scholier was te zeer nieuweling in deze soort van oefening, zoodat hij, om zijne lippen aan den hals der flesch niet te bezeeren, besloot om niet te drinken.

Bastien had hem glimlagchende aangezien. Toen hij zag, dat hij uit welleventheid aldus geen bescheid wilde doen, nam hij een in zilver gezetten beker uit zijn knapzak, vulde dien en reikte hem dien over, zeggende:

– Drink nu eens!

– Duivels! uw wijn is goed, zeide Sylvio.

– Sakkerloot! dat geloof ik! hernam hij: ik heb hem gestolen bij mijnheer Bassières, den maire van het dorp, een even goed wijnkenner als ik, en voor wiens kelder en persoon ik groote achting heb. De vorige maand heeft hij mij een strik gespannen, om mij over te leveren aan de vaderlijke zorg der heeren gendarmen; maar voor het overige is hij een man van hart, en ik vergeef hem gaarne dien kleinen trek.

Aldus voortpratende, nuttigde hij zijne beetjes met eene vaardigheid, die zijne kaakbeenderen eer aandeed, en Sylvio, door zijne goede luim medegesleept, en bovendien toegevende aan de ingeving van het oogenblik en aan zijnen eetlust, haneer onwillekeurig evenveel eer aan het ontbijt.

– Wel weerga's! riep hij op eens uit, terwijl hij de welgevulde weitasch van den dief in oogenschouw nam, welk eene heerlijke jagt hebt gij gehad, mijnheer Bastien, zijt gij voornemens die te verkoopen?

Och! kom! antwoordde Bastien, daar ginds of liever daar boven, in het gebergte, drie uren ver, heb ik een huisje, waar ik met eene jonge huishoudster, – mijne lieve Simonde – woon. Daar kunnen wij eene week van eten, en ik rust wat uit, terwijl ik op eene andere gelegenheid wacht.... Zeg eens, hebt gij pleizier er met mij heen te gaan?

Op dit onverwachte voorstel, bewaarde de scholier eerst het stilzwijgen; maar zonderling genoeg, een inwendige strijd was op zijn aangezigt te lezen, want Bastien hernam oogenblikkelijk:

– Apropos, gij hebt mij nog niet gezegd, hoe gij heet, mijnheer!

Sylvio deed dit, vertelde hem eenvoudig en openhartig, wie hij was en wat hij voornemens was te doen.

– Aha! is het dat? wilt gij andere landstreken zien? zeide de dief; parbleu, als dat zoo is, maak u dan de gelegenheid ten nutte: kom met mij mede, kom! kom!... Geen valsche schaamte.... want, zoo ik mij niet vergis, hebt gij er meer lust in, dan gij voor uzelven bekennen wilt!

Hierop zijn knapzak en zijne weitasch weder omhangende, sprong hij in eens op, Sylvio als eene veêr met de hand oprigtende, en zonder verdere woordenwisseling sloegen zij te zamen een dwarsweg in, die buiten het bosch voerde.

Zij waren hetzelve naauwelijks half door, toen Sylvio, zijn hoofd omwendende, een man gewaar werd, die hen opmerkzaam in het oog scheen te houden, en voorzigtig van boom tot boom langs den weg voortsloop.

– Ziedaar, zeide hij tot Bastien, iemand, die, naar het mij voorkomt, er belang bij schijnt te hebben, om te weten waar wij heen gaan.

– Denkt gij dan, dat ik hem al niet lang gezien heb? hernam Bastien. Die man is Robert, Robert de gendarme, als een houthakker vermomd, die mij sedert drie dagen hardnekkig op de hielen zit. Voor het overige heb ik het hem raar genoeg gemaakt, dat hij zich wreken zal, als hij maar eenigzins kan, zonder te rekenen dat het waarschijnlijk op bevel is van Honoré Gervais.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIENEN.